

ԵՓՐԱՐԱՅ...

«Պարսէ՛զ փակեալ, բոյր իմ հարսն,
պարսէ՛զ փակեալ եւ աղբիւր կնկեալ»:

(ԵՐԳ ԵՐԳՈՑ)

Ետեւ Վ. րգ. Աճէմեանին, 1962 ին

Յուդայի լերկ սարակներու ծոցին մէջ
Եդեմ մըն է այս անկիւնը, վարսագեղ
Բարսիներու երգով օրրուն՝ ձորամէ՛ջ,
Հոգիներու վըրայ բացուած՝ մե՛ծ հեղեղ

Մը ժըպիսի ու խնդութեան երկնացող,
Որուն տակ ես ամէն առտու հաւատսիս
Կը յարգարեմ յոյսի սեղան, բարձրացող
Արեգակին՝ եթեաբաղձ իմ հոգիս:

Ակունք մը յորդ, մաքրակալակ կը բղխի
Անոր սրէն, ու կ'երթայ վար, հոգածու՝
Արբուցանել ծառ ու ծաղիկ, եւ ուղիսի
Տակ ոռոգել ամէն ակօս եւ ածու:

Հոծ թուփերու տակ թալքըլայ, սողոսկի
Նուագի մը ֆաղցրութեամբ, եւ իր համբուն
Ցանցընելով յուռթի կանաչ ու ոսկի,
Կ'երթայ կորսուիլ մութ ալեւրուն մէջ թափուն

Սողոմոնի աւազանին, ուր այդ հին
Ցոփակեացը ու նաե՛ւ մե՛ծ Խմասուն,
Կը բանար յորդ ծորակն «Կնկեալ աղբիւր»ին,
Ի վայելումն իր անհամար հարճերուն:

Եփրաթա՛յ, դո՛ւ երկիր Յուդայ, երկնի
Կապոյտ վիզէն առկախ պարսէ՛զ պողալից,
Աղբիւրներուդ ակունքներէն նոր հոգի
Մը սիրախայտ՝ մարմին առած կուգայ ինձ,

Հակիլ սրսիս ջինջ աղբիւրին զլզլուն,
Նման լերան կատարներուն թափառկոտ
Հէ՛ք եղնիկին, որ նեւահար՝ օրն ի բուն
Կ'ուզէ հանգչիլ առուններու ակին մօտ:

ՀՄԱՅԵԱԿ ԳՐԱՆԵԱՆ

(Բեթղեհեմ, 10 Յունիս 1909)